

Naše první a poslední literárně-zeměpisná exkurze aneb s Čedokem do světa

Již od prosince jsme se všechny těšily na naši exkurzi. Paní profesorka přes velké přemlouvání všech děv našeho klasu svolila doprovázeti nás po veškerých koutech Šumavy. Nevíme sice, jak se jí za tuto službu odměnit, doufáme, že náš vděk jí postačí.

V sobotu časně ráno, již v 6.00 hod., když přijel autobus před školu a s velkým spěchem přibyla ke škole i paní profesorka, ověšená kufry a dcerou, všechny svými jasnými hlásky provolávaly slávu.

Konečně jsme se usadily v autobuse. Paní profesorku jsme přiměly k tomu, aby s námi vesele zvolala "Zdar výletu!" Za zvuku našich pokrokových písní jsme opouštěly Lípu a směřovaly za slov naší paní profesorky "Na Plzeň Štěpáne", na Plzeň! Náš zpěv byl často přerušován srdceryvnými výkřiky: "Pohledte vlevo, pohledte vpravo!" Mnohé hleděly nahoru, ale většina hleděla stále dolů. Pár kilometrů před Velvary jsme spatřily plazícího se dědečka. Několik jedinců přepadly samaritánské touhy. Skočili k dědečkovi a přes jeho tiché protesty jej dovlekli do autobusu. Naladily jsme na dědečka spokojené úsměvy, jako ostatně vždy, když jsme se setkaly s normálními lidmi. Přeci jenom nějakou tu výchovu z domova máme. Lstmi jsme z dědečka vymámily pozdrav pro jeho vnučku v Sušici a ve Velvarech na náměstí jsme ho vysadily, aby šel dále po svých.

Potom už jsme se těšily pouze na Plzeň. Jely jsme dlouho mezi poli, lukami a lesy, když tu náhle se k nám obrátila naše paní s radostným výkřikem na rtech: "Plzeň, plzeňské komíny!" Stanuly jsme na plzeňském náměstí. Bylo nám přiděleno plných 15 minut na prohlídku náměstí a laškování s holuby. Další zastávkou byl Horšovský Týn, renesanční zámek. Z důvodu přerušení dodávky elektrického proudu jsme nemohly navštívit hradní sklepení, a proto jsme začaly odzadu. Povzbuzena prohlídkou zámku nás opustila jedna ze spolucestujících a odjela potěšit svou přítomností Československou pohraniční stráž. Zbytek třídy odjel na blízké koupaliště. Zde se každý za dozoru povinně vykoupal. Koupaly jsme se celých 15 minut, oproti S-3, která k tomu měla vyhrazeny pouhé 3 minuty.

Dalším objektem, který se podrobil naší důkladné prohlídce bylo muzeum Jindřicha Šimona Baara v Klenčí. Velice nás překvapil ráz této krajiny, lidé i to ostatní, jako "kopečka" zmrzliny + půl oplatky za 1 Ká.

Po stále stoupající silnici nás náš milý Štěpán vyvezl autobusem na Výhledy. Velice jsme zde vyhlížely. Jako slušně vychovaní lidé jsme se rozhodly navštívit jednoho z Psohlavců, Jana Sladkého Kozinu. Jeho statek jsme shodou okolností našly, ale Kozina nebyl právě doma. Snad byl právě u Lomikara.

Zklamány jsme odjely do Domažlic, kde jsme se ubytovaly. Zde jsme se navečeřely a chtěly jsme hned ulehnout, abychom byly čilé na příští jitra na další putování. Vedení exkurze nás však tak dlouho přemlouvalo, abychom vyšly do ulic, až jsme svolily. S nechutí jsme stoupaly po schodech do druhého patra Dubiny, abychom zde strávily večer při sklence a hudbě. Po celé dvě hodiny jsme se převelice nudily. Každý s napětím sledoval hodinky a počítal poslední minuty svého utrpení. Nemohouce zde již déle vydržet, po vzoru domažlických maratonců prchaly jsme z Dubiny, abychom úderem desáté byly v postelích. Utíkalo se nám celkem dobře, neboť záda nám před nepřítelem krylo vojsko a o naši bezpečnost se staralo celou noc důkladným obležením. Přece se nepříteli podařilo rozbít okno, které jsme oplakaly. A přišlo ráno ...

S veselou náladou jsme opět zavítaly do domažlických ulic. Všech 33 žen vzalo útokem místní bufet, odkud však byly odrazeny neochotou prodavaček. S prázdnými žaludky jsme odjely na sedlo Špičáku. Odtud na Černé jezero a pěšky pouhých 11 kilometrů na Čertovo jezero, které se od Černého lišilo pouze o 1 metr větší hloubkou. Zde pravila naše paní: "Nechci vás znásilňovat, ale já jdu do Železné Rudy pěšky, uvidíme, kdo tam bude dříve." Šla. Několik turistických kádrů se k ní přidalo. Ostatní jely autobusem. Kdo byl v Rudě první se samozřejmě vidělo. Je jasné, že ona to nebyla.

V Železné Rudě jsme vydatně poobědvaly a překvapilo nás, že nechtěly přijmout peníze.

Hodinu jsme se musely vnucovat, než si od nás vzali pětku. Vrátily jsme se do autobusu a s politováním jsme zjistily, že hlavní osoba chybí. Vyslaly jsme zvědy do všech stran a těm nejšikovnějším se podařilo vypátrat, že vězí v kostele, kde se právě konala beatová mše. V naší paní se projevil dlouho utajovaný smysl pro beat, zatímco celá třída si libovala v autobuse, kde teplota místy dosahovala přibližně 50 stupňů Celsia. Utěšovalo nás pouze pomyšlení, že zatímco my pokojně sedíme v autobuse, ostatní lidé se opalují někde u vody. Protože jsme se obávaly o naši paní, aby se nedostala do rukou přívrženců Hippies, násilím jsme ji vyvedly z kostela. Ještě hodinu se svíjela v rytmických pohybech beatu, připomínajících pochod Burlaků v Povolží.

Další zastávka byla na koupališti, kde jsme se kochaly pohledem na mužná těla chlapců ze SAD I, kteří zde poznávali práci šumavských dřevorubců.

Z autobusu jsme vytvořily dámskou šatnu. Řidič se sklopenou hlavou obcházel autobus, přemáhaje s největším úsilím svou zvědavost. Okolo jedoucí auta měla co dělat, aby nedošlo ke srážce. Konečně se zaběhl poslední kousek dámského prádla. Autobus ověnčený mokkými plavkami dostal v tu ránu podobu pojízdného bazénu, či marigotky komediantů. Osvěženy jsme vyjely na návštěvu dalšího slavného pána - pana Buška z Velhartic. K nemalému překvapení jsme našly hrad již rozbořený a pan Bušek nikde. Jeho nepřítomnost omluvil jistý vousatý muž, který nám osvětlil, proč už zde Bušek nežije. Se smutkem v očích jsme opustily onoho sympatického pána a vydaly se k Sušici. Pro zpestření monotónního dne se vedení exkurze rozhodlo z rozhledny Svatobor pohlédnout do okolní krajiny. O tom, že všechny, včetně řidiče byly nadšeny, snad ani mluvit netřeba. Na pomačkaný autobus stačí kladivo.

Druhou noc jsme strávily v sušické sokolovně. Překvapilo nás, že zde neměly postele nad sebou, ale vedle sebe. I vzduchu zde bylo tolik, že se dalo dýchat, oproti Domažlicím, kde ubytovna připomínala vakuum. Tento večer jsme se nenechaly vedením vylákat do podniků RaJ, ale dokázaly jsme, že naše vůle je dost pevná a ulehly jsme již ve 21 hodin.

Ráno čilé jako rybky jsme vyskočily z postelí, provedly ranní očistu v prostorné umývárně a zamířily zhltnout snídani do mléčného baru. Stejně jako předchozího jitra jsme s nadšením vyrazily na další pouť. První zastávkou tohoto dne byla rozhledna na Javorníku. Několik jedinců vyšplhalo až na vrchol a obdivovalo se kráse šumavských hvozdů. Bylo zklamáno pouze tím, že nedohlédlo k zasněženým vrcholům Alp. Z Javorníku jsme dorazily do Kašperských Hor, kde jsme se plných 10 minut věnovaly prohlídce rozsáhlého muzea, které je raritou Šumavy. Odtud nás autobus po břehu Otavy zavezl na Čeňkovu pilu, odkud jsme měly podniknout malou procházku, pouhých 8 km po kamenech proti proudu Vydry. Všechny se nesmírně těšily, když tu náhle hrom a blesk. Několik kapek životodárného deště spadlo k zemi vysušené žárem slunce. Uznaly jsme tedy za vhodné přečkat v klidu déšť a poobědvat.

Autobus zastavil u autobusové zastávky, kde naše paní, v domění, že je zde vyvěšen jídelní lístek blízké restaurace, studovala jízdní řád. Hovězí guláš neměli, jelo se dál. Dojeli jsme až do restaurace v Srní. Autobus již netrpělivě houkal, proto jsme se odvážily již po páté požádat o objednaný párek. Již po páté jsme spatřily v očích číšníka stále rostoucí údiv, doprovázený slovy: "Vy že jste chtěly párek?" Rozhodly jsme se proto pro pomstu. V našich kabelách se začaly hromadit různé upomínkové předměty, které byly dříve majetkem této restaurace. Nyní jsou základem naší výbavy (např. příbor, jídelní lístek, toaletní papír apod.) Konečně jsme se dostaly do autobusu. Po dvou kilometrech jízdy jsme zjistily, že Renata chybí. Opět jsme vyslaly naše osvědčené zvědy. Renata právě setrvala v delším přátelském rozhovoru se dvěma koňmi. S očima opuchlýma pláčem opouštěla koně, žmoulajíc v ruce jejich adresu.

Výlet do povydří se vydařil. Došlo pouze k jedinému úrazu. Naše paní spadla do díry, která zde byla ještě z doby kamenné, kdy sloužila jako past na mamuty. Společnými silami se podařilo naší paní vysvobodit ze zajetí kamenů. Naše procházka skončila v Antýglu. Z autobusu poslala naše velitelka poslední pozdrav jedné zdejší hodné paní a plnou parou jsme zamířily do Prachatic.

První, co jsme v Prachaticích spatřily, bylo hejno cikánů, hrajících si v prachu zdejších ulic. Po večeři jsme si prohlédly renesanční náměstí, přičemž jsme došly k poznání, že Prachatice čítají pět hospod. Výborným objevem byl bar. Šestnácte děv zde hodlalo strávit a také strávilo, celý večer. Cílem večera bylo podlomit zdraví řidiče Štěpána. Bohužel pokus se nezdařil. Ba naopak, jediný, kdo další den vyjel se zdravím takžka nepohnutým domů, byl on, Štěpán.

První zastávkou byl ráno Písek. Jak všichni dobře víme, žil zde Fráňa Šrámek. Náhoda nás dovedla k Putimské bráně, bohužel jsme nevěděly, že je to ona, tak jsme se jí nemohly obdivovat. Náš hodný Štěpán podlehl nátlaku několika žen a zastavil u blízkého řídkého lesa. Několik dívek se rozběhlo do jeho hlubin. Řidičem byl vydán rozkaz: "Všichni do lesa, teď už vám nezastavím, i kdyby jste se u dveří svíjely."

Jedeme stále dál, až uvidíme směrovku - Orlík 10 km. Bohužel, či bohudík, zámek byl právě uzavřen a my jsme se vracely k autobusu, stydlí se před slovy naší paní: "Ani na vodu se nepodíváte, jste jen na hospody!" Hladové jsme cestou hledaly putyku, neboť po celém autobuse se rozléhaly podivné zvuky, jejichž původcem byl žaludek páně řidičův. Putyka byla posléze nalezena, a to na břehu ještě průzračné Vltavy. Nejen Štěpán, ale i ostatní trpící hladu se zbavily nedobrych pocitů. Vltava je voda studená, ale v naší exkurzi vegetuje několik jedinců, kteří opláchli svá unavená těla v proudící vodě vltavské. Pohodu po obědě přerušil déšť. Proto všechny rychle vběhly do autobusu a za převelikého slejváku jsme ujížděly dál. Tu uprostřed lesa spatřily oči všech děv dvě černé postavy. Zblízka jsme poznaly, že se jedná o řádové sestry. Plny milosrdnosti jsme vzaly obě nevěsty Kristovy do autobusu. Obě ženy nám chtěly z vděčnosti zaplatit, leč slova naší paní "Proboha, snad nebudete ptatit!" je pravděpodobně odradila, takže skutek, i když dobrý nám nevynesl zase nic. Zmoženy deštěm jsme se vydaly hledat další kulturní památky.

Rozhodly jsme se pro Konopiště. Dlouho jsme bloudily, když tu se objevilo několik kilometrů za námi. Ty, co seděly vlevo, jej viděly vlevo, ostatní kupodivu vpravo. Došlo k rozkolu ve vedení. Jedna strana se přidala k levici, druhá k pravici. Po prudké výměně názorů, která však probíhala v srdečném ovzduší se ujal vedení Štěpán a odvezl nás na Konopiště. Hodinová prohlídka zámku stačila k tomu, aby se několika slabším jedincům udělalo nevolno. Po těchto událostech bylo přáním všech: buď večeřet, nebo jet domů. Rozhodly jsme se pro druhou variantu a vyrazily ku Praze.

Naši paní zachvátila nám neznámá choroba. Celý autobus se podobal společnosti jedoucí na pohřeb nejbližšího příbuzného. Velmi tím trpěla naše nervová soustava. To se projevilo na našem chování při průjezdu Prahou. Docházelo i k takovým extrémům jako štěkání z okna s dotazem na vzdálenost do Kosmonos. Teprve při pohledu na stánky s třeshněmi jsme se uklidnily a Štěpán mohl zastavit. Obtěžkány balíky za poslední zbytky peněz jsme se vracely k autobusu.

S písňemi opěvujícími našeho řidiče jsme se vracely do Lípy. Na důkaz své oddanosti jsme mu předaly léhev Tesavely, provolaly slávu naší literárně zeměpisné exkurzi a těšíce se na výlet, rozprchly jsme se do našich domovů.